

COLECȚIE COORDONATĂ DE
MAGDALENA MĂCULESCU

Susan Ee

Sfârșitul lumii

Ultimul volum al trilogiei
Penryn & Sfârșitul lumii

Traducere din engleză și note de
Alex Văsieș

Copyright © 2015 de Fara Books LLC
 Toate drepturile sunt rezervate.

ISBN 978-960-40-0151-7
 ISBN 978-960-40-0151-7

ISBN 978-960-40-0151-7

Dedicată cititorilor ca Fara Books, care au fost nevoiți să se retragă din cauza
 cenzurii de stat, și care au un potențial
 imens de a deveni o platformă pentru
 schimbarea. Și, exact ca în trecut, transformarea este posibilă.

ISBN 978-960-40-0151-7
 ISBN 978-960-40-0151-7

Copyright © 2015 de Fara Books LLC
 Toate drepturile sunt rezervate.

ISBN 978-960-40-0151-7
 ISBN 978-960-40-0151-7

ISBN 978-960-40-0151-7
 ISBN 978-960-40-0151-7

ISBN 978-960-40-0151-7

ISBN 978-960-40-0151-7
 ISBN 978-960-40-0151-7

Copyright © 2015 de Fara Books LLC

Copyright © 2015 de Fara Books LLC
 Toate drepturile sunt rezervate.

ISBN 978-960-40-0151-7
 ISBN 978-960-40-0151-7

ISBN 978-960-40-0151-7

Ori încotro zburăm, oamenii se împrăștie pe sub noi.
 Văd umbra imensă a roiului nostru pe deasupra lor
 și fug.

Zburăm pe deasupra unui ținut urban care a fost
 ars din temelii, distrus și aproape abandonat. San Fran-
 cisco era unul dintre cele mai frumoase orașe din lume,
 cu tramvaiele lui și cu vestitele-i restaurante. Turiștii
 obișnuiau să facă tururi prin Fisherman's Wharf și croa-
 ziere pe aleile aglomerate din Chinatown.

Acum, supraviețuitorii mizerabili se luptă pentru res-
 turi și asaltează femei îngrozite. O iau la goană și dispar
 în umbră de îndată ce ne zăresc. Singurii rămași sunt cei
 mai sperați, cei care aleg să stea sub cerul liber, sperând
 să scape de bandele de răufăcători în cele câteva secunde
 cât ne ia nouă să zburăm pe deasupra.

Dedesubt, o față se încovoiește peste un bărbat mort,
 cu brațele răsfirate. Abia dacă ne observă sau pur și sim-
 plu nu îi pasă. Ici, colo, văd o lumină reflectându-se
 printr-un geam, semn că cineva ne privește printr-un
 binoclu ori poate că încearcă să tragă în noi pe când
 trecem.

Trebuie că suntem o apariție impresionantă. Un nor de lăcuste cu cozi de scorpion de dimensiuni umane mănjește cerul.

Iar în mijlocul tuturor, un demon cu aripi enorme, cărând o adolescentă. Raffe arată ca un demon, cel puțin pentru cine nu știe că e un arhanghel ce zboară cu aripi împrumutate.

Oamenii cred probabil că a răpit-o pe fata pe care o ține. Nimeni nu ar avea cum să își dea seama că mă simt în siguranță în brațele lui. Că îmi odihnesc capul pe curba gâtului său fiindcă îmi place să îi simt pielea.

— Așa arătăm mereu de deasupra noi, oamenii? îl întreb.

El răspunde. Îi pot simți vibrația din gât și îi văd gura mișcându-se, dar nu îl pot auzi peste bâzâitul răsunător al roiului de lăcuste.

Oricum, poate că e bine că nu l-am auzit. Probabil îngerii cred că arătăm ca niște gândaci gonind dintr-o umbră în alta.

Dar nu suntem gândaci ori maimuțe ori monștri, indiferent de ce cred îngerii despre noi. Suntem în continuare aceiași oameni care am fost odată. Cel puțin pe dinăuntru.

Sau măcar așa sper.

Arunc o privire spre sora mea tăiată, care zboară alături de noi. Chiar și acum trebuie să îmi reamintesc că Paige e aceeași fată pe care am iubit-o dintotdeauna. Ei bine, poate că nu exact aceeași.

Plutește pe trupul stafidit al lui Beliel, care este cărat precum un palanchin de câteva lăcuste. E plin de sânge și arată ca și cum ar fi mort de mult timp, deși știu că încă e

în viață. Nu că nu ar merita-o, dar o parte din mine încă se minunează de cruzimea întregii situații.

O insulă gri, stâncoasă, apare în fața noastră, în mijlocul golfului San Francisco. Alcatraz, fosta închisoare rău famată. Deasupra insulei e un vârtej de lăcuste. E o mică parte a roiului care nu a venit atunci când Paige a strigat după ajutor pe plajă, cu câteva ore în urmă.

Arăt spre o insulă din spatele Alcatrazului. E mai mare și mai verde, fără clădiri, din câte pot vedea. Sunt destul de sigură că e insula Angel. În ciuda numelui, orice loc trebuie să fie mai frumos decât Alcatrazul. Nu vreau să o știu pe Paige pe stânca aia demonică.

Virăm pe după vârtejul de lăcuste și ne îndreptăm spre insula mai mare.

Îi fac semn lui Paige să vină cu noi. Lăcusta ei și cele din apropiere ne urmează, dar majoritatea se alătură roiului de deasupra Alcatrazului, făcând și mai mare vârtejul în formă de pâlnie de deasupra închisorii. Unele par derutate, la început urmându-ne, iar apoi schimbându-și direcția și întorcându-se spre Alcatraz, ca și cum ar fi fost constrânse să facă parte din roi.

Numai câteva lăcuste rămân alături de noi atunci când înconjurăm insula Angel, căutând un loc bun pentru aterizare.

Soarele ce răsare luminează verdele de smarald al copacilor înconjurați de golf. Din unghiul acesta, Alcatraz se situează în fața panoramei largi a orizontului din San Francisco. Trebuie să fi fost o priveliște uluitoare cândva. Acum arată ca un rând zimțat de dinți distruși.

Aterizăm în apropierea apei, pe malul din vest. Tsunamiurile au lăsat moloz de cărămidă pe plajă și o

grămadă de așchii de copaci pe o coastă a dealului, în timp ce cealaltă e aproape intactă.

Când ajungem la sol, Raffé îmi dă drumul. Mă simt ca și cum aș fi stat ghemuită în brațele lui timp de un an. Mâinile îmi sunt practic paralizate în jurul umerilor săi, iar picioarele îmi sunt înțepenite. Lăcustele se poticnesc de jur împrejur atunci când aterizează, ca și cum ar avea aceleași probleme.

Raffé își întinde gâtul și își scutură brațele. Aripile sale din piele de liliac se îndoaie și dispar în spatele său. Încă își poartă masca de la petrecerea devenită masacu din cuib. E de un roșu intens, impregnată cu argintiu și îi acoperă întreaga față, mai puțin gura.

— Nu ai de gând să îți dai aia jos? îmi scutur eu mâinile să scap de amorteală. Arăți ca moartea roșie cu aripi de demon.

— Bun. Așa ar trebui să arate fiecare înger.

Își rotește umerii. Presupun că nu e ușor să ai pe cineva agățat de tine ore întregi. Deși încearcă să își relaxeze mușchii, e clar în alertă, fiindcă ochii lui scanează împrejurimile cufundate într-o tăcere de mormânt.

Îmi aranjez cureaua de pe umăr, pentru ca sabia, deghizată într-un ursuleț de pluș, să îmi stea lipită de sold, ca să am acces la ea cu ușurință. Apoi pășesc în față să îmi ajut sora să coboare de pe Beliel. Când mă apropiu de Paige, lăcustele ei sâsâie, scoțând spre mine acele lor scorpionice.

Mă opresc cu inima bubuindu-mi.

Raffé apare lângă mine într-o secundă.

— Las-o pe ea să vină la tine, spune el încet.

Paige coboară de pe mijlocul ei de transport și dezmiardă în palmă una dintre lăcuste.

— Șșșt. E în regulă. Asta e Penryn.

Încă mă uimește faptul că monștrii ăștia ascultă de surioara mea mai mică. Privirile noastre intense durează puțin mai mult, până când bestiile își retrag acele, odată cu fredonatul blând al lui Paige. Răsufli și facem un pas în spate, lăsând-o pe Paige să le calmeze.

Paige se apleacă să adune aripile rupte ale lui Raffé. A stat întinsă pe ele, iar penele pătate par zdrobite, dar încep să se înfoaie aproape instantaneu în brațele ei. Nu îl pot învinui pe Raffé că le-a tăiat de pe Beliel înainte ca lăcustele să sugă din ele până nu mai rămânea nimic, împreună cu restul demonului, dar îmi doresc să nu fi fost nevoit s-o facă. Acum, va trebui să găsim un doctor să i le atașeze din nou lui Raffé înainte să se usuce.

Pornim pe plajă și vedem vreo două bărci cu vâsle, legate de un copac. Până la urmă, insula trebuie să fie ocupată.

Raffé ne face semn să ne ascundem, îndreptându-se spre pantă.

Pare să fi fost un rând de case acolo, pe una dintre coastele dealului. În partea de jos au mai rămas doar temeliiile de beton, acoperite cu plăci de scândură zdrobite, stropite cu apă și sare. Însă mai sus, câteva clădiri acoperite cu plăci sunt intacte.

O luăm la fugă în spatele celei mai apropiate clădiri. Este suficient de mare să fi fost vreo baracă. Precum celelalte, e închisă cu plăci albe. Arată ca și cum ar fi fost închise cu mult înainte de Marele Atac.

Întreaga chestie îți dă sentimentul unui așezământ de fantome, cu excepția casei de pe deal, cu vedere spre golf. E o clădire victoriană perfect intactă, împrejmuită cu un gard din scânduri albe. E singura care arată precum

locuința unei familii și singura care îți inspiră culoare sau viață.

Rețeta pentru oameni și cărți

Nu văd nicio amenințare, cu siguranță nimic ce lăcustele nu ar putea intimidă, dar rămân, oricum, ascunsă. Mă uit la Raffae, care face un salt pentru a-și lua zborul din vârful dealului, mișcându-se din spatele ascunzătorii barăcii până la copac, croindu-și calea spre casa principală.

Când ajunge acolo, focuri de armă spulberă liniștea.

2

Raffae se lipește de un perete.

— Nu suntem aici ca să vă facem rău, strigă el.

Un alt foc de armă îi răspunde de la o fereastră de sus. Tresar, cu nervii întinși la maximum.

— Vă pot auzi vorbind acolo, strigă Raffae, care crede probabil că suntem toți surzi (în comparație cu îngerii, suntem, presupun). Iar răspunsul este nu. Mă îndoiesc că aripile mele vor valora la fel de mult ca aripile de înger. Nu e nicio șansă să mă puteți răpune, așa că nu vă mai amăgiți. Nu vrem decât casa. Fiți deștepți. Plecați.

Ușa de la intrare se deschide, izbindu-se. Trei bărbați masivi ies afară, îndreptându-și puștile în direcții diferite, ca și cum nu ar ști cu certitudine unde se află dușmanii lor.

Raffae își ia zborul, iar lăcustele îl urmează. Lovește aerul cu aripile lui imense de demon, arătând intimidant, înainte să aterizeze înapoi în dreptul casei.

Lăcustele zboară spre el, intrând și ieșind din coroana copacilor, cu acele scorpionice curbate în spatele lor.

De îndată ce bărbații văd clar cu ce au de-a face, o iau la fugă. Se prăbușesc printre copacii din fața lăcustelor. Apoi, o iau pe lângă molozul dinspre plajă.

În timp ce bărbații pleacă fugind, o femeie iese în goană din casă, ca un câine bătut. O ia la fugă în direcția opusă bărbaților. Privește înapoi să vadă unde sunt, părând că ar fugi mai degrabă de ei decât de creaturile înaripate.

Dispare pe dealul din spatele casei, în timp ce bărbații iau bărcile și se îndreaptă spre golf.

Raffe se plimbă prin fața casei părăsite, ascultând cu atenție. Ne face cu mâna să venim, iar el merge înăuntru.

Când ajungem la casa victoriană, Raffe strigă:

— E liber.

Pun o mână pe umărul lui Page când intrăm în curte, trecând de gardul din lemn alb. Ea se prinde de aripile împănate ale lui Raffe ca de o păturică de siguranță atunci când privește casa. Clădirea victoriană e zugrăvită în culoarea untului, cu decorațiuni maro. Are o verandă cu mobilă de răchită și seamănă cu o casă de păpuși.

Una dintre lăcuste îi dă drumul lui Beliel lângă gard. El zace acolo ca o bucată de carne. Carnea lipicioasă a trupului său are culoarea și textura pastramei de vită, iar sângele încă îi picură din rănilor pe care i le-a făcut Paige, mușcându-l de obraji și de brațe. Arată demn de milă, dar e singura victimă a lăcustei pentru care nu îmi pare rău.

— Ce ar trebui să facem cu Beliel? îl întreb pe Raffe.

— Mă ocup eu de el. Raffe pășește pe verandă, venind spre noi.

Având în vedere toate lucrurile îngrozitoare pe care le-a făcut Beliel, nu sunt sigură de ce Raffe doar i-a tăiat aripile, în loc să îl ucidă. Poate s-a gândit că lăcustele aveau să o facă sau că atacul lui Paige din cuib avea să-i fie fatal. Dar acum, că a ajuns atât de departe, Raffe nu pare tentat să îl omoare.

— Haide, Paige. Sora mea pășește alături de mine pe veranda din lemn și în casă.

Înăuntru mă aștept să văd praf și moloz, dar e surprinzător de drăguț. Sufrageria arată ca și cum ar fi fost folosită pe post de expoziție. O rochie de femeie din anii o mie opt sute e expusă în colț. Lângă ea, sunt frânghii de muzeu îngrămădite la un loc pe suporturi de alamă, fiindcă nu mai e nevoie ca publicul să fie ținut la distanță de mobila antică de sufragerie.

Paige privește împrejur și merge la fereastră. Dincolo de sticla diformă, Raffe îl trage pe Beliel până la poartă. Îl lasă acolo și merge în spatele casei. Beliel pare mort, însă știu că nu este. Victimele înțepăturilor de lăcuste sunt suficient de paralizate încât să pară moarte, deși sunt conștiente încă. Asta face parte din cât e de îngrozitor să fii înțepat.

— Haide să cercetăm și restul casei, spun, dar Paige continuă să se holbeze pe geam la silueta stafidită a lui Beliel.

Afară, Raffe apare din nou în câmpul vizual, cu brațele încărcate de lanțuri ruginite. Creează o imagine destul de intimidantă, înfășurând lanțurile în jurul lui Beliel, făcându-i noduri în jurul gâtului, prinse de stâlpii gardului și în jurul coapselor. Le închide pe toate cu un lacăt, în mijlocul pieptului.

Dacă nu aș ști ce și cum, aș fi îngrozită de Raffe. Pare nemilos și inuman felul în care se ocupă de demonul neajutorat.

În mod ciudat, Beliel e cel care continuă să îmi atragă atenția, totuși. E ceva la el, așa prins în lanțuri, care continuă să îmi capteze privirea. Ceva familiar.

Mă scutur de senzația asta. Trebuie că mă aflu la limita halucinațiilor, din cauza extenuării.

Niciodată nu am fost o fată matinală, iar acum, că am avut parte de câteva nopți fără somn, mă simt ca un zombi. Îmi vine să mă prăbușesc undeva, pe o canapea, și să dorm timp de o săptămână.

Dar mai întâi trebuie să o ajut pe sora mea să se instaleze.

Îmi ia o ora să o curăț în cadă. E acoperită de sângele lui Beliel și de cheaguri. Mă tem că, dacă oamenii din Rezistență au crezut că e un monstru atunci când era îmbrăcată într-o rochie curată, cu imprimeu floral, acum cu siguranță s-ar transforma, dacă ar vedea-o, în săteni cu torțe, furci și topoare, gata să o linșeze.

Mă tem să o frec din cauza tuturor copcilor și a vânătăilor pe care le are. În mod obișnuit, mama noastră ar face asta. Întotdeauna era uimitor de blândă când venea vorba de a o îngriji pe Paige.

Poate gândindu-se la același lucru, Paige întreabă:

— Unde e mama?

— E cu Rezistența. Ar trebui să fi ajuns în tabără până acum.

Picur apă peste ea și tamponez cu grijă printre copci cu un burete.

— Am venit să vă căutăm, dar am fost prinși și duși la Alcatraz. Acum e bine, totuși. Rezistența a venit să salveze pe toată lumea de pe insulă și am văzut-o în barcă în timp ce evadau.

Vânățiile îi par încă infectate și nu vreau să îi trag din greșeală de o copcă. Mă întreb dacă sunt genul de copci care se dizolvă ori dacă trebuie să le scoată un doctor.

Asta mă face să mă gândesc la Doc, tipul care a cusut-o mai întâi. Nu îmi pasă care era situația. Nicio ființă umană cumsecade nu ar ciopârți și mutila copilași, făcându-i monștri mănăcători de oameni, doar pentru că Uriel, îngerul megaloman, i-a spus să o facă. Îmi vine să-l lovesc pe Doc de să-l fac bucăți când văd cât de rănită și abuzată e Paige.

Deci cât de nebunesc e faptul că nutresc o mică speranță că el ar putea-o ajuta?

Oftez și las buretele în apă. Nu pot suporta să mă mai uit la coastele ieșindu-i prin pielea plină de cusături. Oricum, e pe cât de curată e posibil să fie. Îi arunc în chiuvetă hainele însângerate și merg într-unul dintre dormitoare să văd dacă îi pot găsi ceva de îmbrăcat.

Scotocesc prin sertarele vechi, neașteptându-mă să găsesc ceva de fapt. Pare că locul ăsta era mai degrabă un amplasament turistic și istoric decât casa cuiva. Dar cineva a stat aici. Poate chiar a hotărât că asta ar putea fi locuința lui.

Nu sunt multe lucruri, dar cel puțin o femeie s-a stabilit aici, măcar pentru un timp. Mă întind și scot o bluză albă și o fustă de in. Chiloți tanga. Un sutien dantelat. Un maiou transparent. Un tricou scurt. O pereche de boxeri strâmți, de bărbat.